

Презъ Кумина ли се вмъкна?
И студена баня си направилъ?
Ала пакъ по юнакъ излѣзе отъ
тия тукъ страхливци. Я се погледнете! Срамота, разтреперана
дружина!... Гуджа змей направиха! ..

Дружината засрамено млъчеше. Само Коста се обади:

— Ама, бате Сава, и ти май не можа да намѣришъ кибрита... я да ти пипна сърдцето....

— Т-съ! Млъкъ! Какво ще пипашъ сърдцето ми — сърдце юнашко — и туй то! Хайде сега горе, и много да не знаете, че другъ пжтъ нѣма да ви водя изъ змеювитѣ дупки!

Тогавъ Диню, който още треперѣше, преглътна и каза:

— То, другъ пжтъ, бате Сава, ти и да ни водишъ, не се знае, май, ние дали ще дойдемъ...

Константинъ Константиновъ.

С Л А В Е Й Ч Е Т О

Тжжно стоеше славейчето на единъ клонъ. До него Врабчо го утешаваше:

— Не тжжи, братко! Ей и азъ съмъ като тебе.

— Ахъ, защо нѣмамъ поне едничко шарено перце! Колко сж хубави другитѣ птички! Гледай, Врабчо, какъ свѣтятъ перцата имъ на слънцето. А ний съ тебе имаме само сиви перца.

— Наистина. Слушай, какъ сж се разпѣли. Радватъ се!

— Да, драго имъ е, — рече

славейчето. — А на мене ми е тжжно. Когато дѣдо Господъ минаваше презъ гората и раздаваше дарове на птичкитѣ, срамъ ме бѣше да му се покажа и да му поискамъ шарени перца.

— Пъкъ азъ тъкмо бѣхъ огладнѣлъ и си търсѣхъ зрънца.

— Слушай, Врабчо, искашъ ли да отидемъ при дѣда Господа и да го молимъ да ни подари и на насъ нѣщичко. Поне по едно шарено перце.

— Да отидемъ! Ама какъ